

faae ud, at disse Obligationer ere opførte til virkelig Værdi efter en Cours af omtrent 92 $\frac{1}{3}$, medens det jo er vitterligt, at de for Diebliffet staae omtrent 10 pCt. lavere. Dette giver Usikkerhed i den hele Dpgjørelse, og formentlig er noget Egnende Tilfældet med de andre Positioner, som det er vanskelige at overse. For mig er det derfor yderst uklart, hvad egentlig Reservecapitalen i Diebliffet udgjør, hvad den er værd. Naar jeg er kommen til at tale om Coursen paa vore kongelige Obligationer, skal jeg ikke forbyde mig videre i — det har jo allerede tidligere været Gjenstand for forskellige afvigende Betragtninger — hvad Grunden egentlig er til, og hvorledes det egentlig hænger sammen med det Fald, som finder Sted i Coursen; men der synes mig at være en forunderlig Tendents hos Finantsstyrelsen til netop at kaste dette Papiir ud i Mærkedet fremfor noget andet, og det netop paa en Tid, da Coursen viser sig i høi Grad usikker. Jeg kan naturligviis ikke godtgjøre dette ved positivt Paavæisning af Salg, men der er en anden Betragtning, som synes mig ganske naturlig at forklare en Deel af den Nedgang, der har fundet Sted i Coursen, og det er, at, foruden at, som allerede bemærket, fremmede Papiirer her i Landet vinde en meget betydelig Indgang paa Grund af den høiere Rente — om der end vel tillige er en høiere Risiko for Capitalens Vedkommende forbunden dermed — finder der en saadan Speculation Sted i fremmede Papiirer, at man neppe har noget ret Begreb derom. Enkelte Indblik deri kan man faae; der er saaledes et paavæiseligt Tilfælde, om man vil et Stiftetretstilsfælde, i den senere Tid, som har givet ganske forbausende Dplysninger i den Henseende, idet man har seet, at Personer, om hvem man alermindst skulde troe det, have hengivet sig til store Speculationer og have faaet en overordentlig Underbalance gennem en Coursdifference. Naar denne Coursdifference er gaaet op til et saa overordentlig betydeligt Beløb, som der her har været Tale om, er det aabenbart,

at Speculationerne i fremmede — jeg troer italetske — Papiirer maae have været drevne i en ganske overordentlig Grad, og dette Tilfælde taler for mange Tilfælde, saa at jeg maa tilstaae, at jeg er bleven særdeles overrasket, naagt det ikke var mig ubekjendt, at fremmede Papiirer, italetske, rumæniske, finske og, Gud veed hvilke, i høi Grad ere Gjenstand for Omsætning her i Landet. Ved Siden deraf er det ogsaa ganske vist, at Landets eget Behov, for til en betydelig udvidet Handel og Omsætning samt Industri at have en større Capital til Raadighed, ganske naturlig virker til, at Folk, idet Capitalerne blive knappere, forlange høiere Rente. Den høiere Rente er jo aabenbart kun en Følge af, at Capitalerne blive knappere her i Landet; men hvorfor blive Capitalerne da knappere? Det bliver i en væsentlig Grad Tilfældet, fordi vi uafslædeligt afbetale paa vor udenlandske Gjæld og ikke gjøre Andet end stifte ny indenlandsk Gjæld. Vi føre Pengene ud af Landet, idet vi betale vor udenlandske Gjæld, saa at der endogsaa er opstillet lovende Udsigter til, at denne Sidste i saa Maa vil være nedbragt med et meget betydeligt Beløb, vil være overordentlig lille, medens den indenlandske Gjæld bestandig stiger. Det er efter min Formening en overordenlig mislig Sag overfor den Driftighed og den Trang til foregede Virkemidler hos Befolkningen i selve Landet, som hvert Aar viser sig større og større. At Regjeringen ved alle Midler skulde søge at afhjælpe denne Trang, synes mig klart, og derfor forekommer det mig forunderligt, at der snarere synes at være Tegn til, at en modsat Tendents gjør sig gjældende. Et lille Tegn af det Slags skal jeg fremhæve, og det er blandt Andet det, at Regjeringen foreslaer blandt de 10 Millioner, hvormed den ved Tilintetgjørelse vil formindskke Reservecapitalen, at opføre netop 160,000 Estrl. af dansk-engliske uopfidelige 4 pCt.s Papiirer; det forekommer mig saa meget mere forunderligt, som det dog er givet, at Regjeringen kunde komme i det Tilfælde, at det kunde være godt at have dem